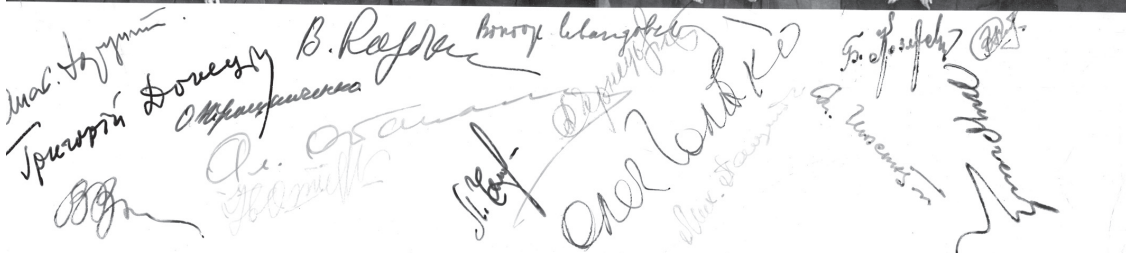

Ювілей світлини

Можна сказати, що ця світлина нещодавно відсвяткувала свій 50-річний ювілей. Вона була зроблена 15 листопада 1965 року у приміщенні Спілки письменників України (тоді ще не Національної). На ній — учасники семінару молодих літераторів України, що проходив у Ірпені, під час зустрічі з відомими письменниками. Не довіряючи зрадливій пам'яті і керуючись професійними журналістськими канонами фіксувати все на папері, автор цих рядків, що був також семінарним, записав усіх сфотографованих.

Отже, зліва направо: письменники Іван Гончаренко, Григорій Донець, Василь Козаченко, Любомир Дмитерко, семінаристи Микола Федоренко, Володимир Рутківський, Віктор Левандовський, Володимир Краснокутський, Олександр Шостак, Олександр Чернецький, Євген Дудар, Микола Рачук, Лідія Чоловань, Олексій Опанасюк, Олександр Олійник, письменники Дмитро Білоус, Микола Зарудний, семінаристи Іван Ольховський, Олег Головко, Михайло Пашенко, Микола Шапошник, Богдан Козарський, Олександр Мірошніченко, Олексій Островський, письменник Юрій Збанацький, семінарист Володимир Рибаченко, письменник Анатолій Хорунжий.

На жаль, усі зафіксовані на світлинці наставники молодих літераторів уже за межею вічності. 9 лютого 2009 року, як повідомляла 5 березня того ж таки року «Літературна Україна», «в Черкасах на 75-ому році життя скінчив свій земний шлях Микола Шапошник». Ще через два роки покинув земні орбіти багаторічний очільник Житомирської обласної письменницької організації Олексій Опанасюк. Членами письменницької спілки стали також згадані вище Рутківський, Шостак, Дудар, Рачук, Головко. Володимир Рутківський, до речі, за свої твори про часи козаччини удостоєний звання лауреата Шевченківської премії. Стала членом СПУ і Марія Павленко, яка теж була учасницею того семінару в Ірпені, але чомусь на світлинку не потрапила.

По-різному склалася доля інших семінаристів, з частиною яких автор цих рядків підтримував зв'язки після семінару. Рано пішов із життя Віктор Левандовський (в останні дні 1966-ого чи в перші — 1967-ого, оскільки моя вітальна йому листівка з новим 1967-им повернулася з написом «Адресат помер»). А хлопець був перспективний: за життя встиг опублікувати свою повість у «Вітчизні».

З Олександром Шостаком до-

велося на початку 1980-их працювати в Чернігові, де він очолював обласне літературне об'єднання.

Журналістські дороги зводили мене в Луцьку з Олександром Чернецьким, який представляв там як власкор одну з центральних українських газет. А в Житомирі бачилися з Олексієм Опанасюком та Марією Павленко. Трохи листувався з Олегом Головком. Знаю, що Богдан Козарський був народним депутатом України. Зустрічав у «Літературній Україні» публікації Лідії Чоловань. Пригадується повідомлення про вихід журналістської книжки Пашенка.

Сліди інших семінаристів для мене загубилися, але певен, що всі вони, як і я, не ставши прозаїками чи поетами-професіоналами, залишилися небайдужими до долі красного письменства читачами і патріотами України. Саме на це орієнтували нас на семінарі наставники Павло Тичина, Олесь Гончар, Михайло Стельмах, Микола Амосов...

Унизу світлини збереглися автографи частини сфотографованих. Майже всі вони легко прочитуються. Угорі ліворуч зокрема розписалися на згадку Анатолій Хорунжий, Григорій Донець і Василь Козаченко.

***

Перед тим, як запропонувати цю замітку до друку, переговорив із редактором «Світ-інфо» Петром Антоненком. Схваливши ідею загалом, він згадав і свою участь у республіканських семінарах молодих літераторів, які в шістдесяті – вісімдесяті роки минулого століття проводилися регулярно. «Скажи і про це», — порадив мені.

Кажу. Наприкінці 1976 року, коли в Чернігові було створено обласну письменницьку організацію, яку очолював Станіслав Реп'ях, автора цих рядків було обрано головою обласного літературного об'єднання і в цій ролі доручено супроводжувати групу чернігівських літераторів на подібне згаданому вище зібрання. У складі приднянського десанту в Ірпені «висадилися» Володимир Кезля, Володимир Шкварчук, Таїсія Шаповаленко, Василь Нікітін. Згодом усі, окрім Василя Нікітіна, який трагічно пішов із життя, стали членами письменницької спілки.

Згадав я, що й Василь Буденний був на подібному семінарі. «Був, — підтвердив Василь Йосипович. Не пригадую точно, в якому це році, але добре пам'ятаю, що їздив у товаристві Дмитра Іванова та Петра Куценка». Нагадаю читачам, що ці троє теж поповнили лави професійних письменників. А Дмитро Іванов став Шевченківським лауреатом і членом Шевченківського комітету.

Читачі можуть, звичайно, запіодозрити мене в надмірних симпатіях до того, як у компартійні часи готували кадри «освітувачів світлого комуністичного майбутнього». Не секрет, що заідеологізованість таких семінарів і нарад мала місце. Але не настільки, як це може видатися сьогодні, коли дивимося на минуле без оглядання на об'єкти, райкоми чи КДБ. Та й сприймали учасники семінарів розмови про соціалістичний реалізм хіба що з показним пієтетом, звертаючи першочергову увагу на професійний розбір своїх творів. Інакше чи зміг би стати тим, ким став, Василь Стус? А він 1963 року був учасником семінару молодих в Одесі. Разом із добре відомими на Чернігівщині Станіславом Реп'яхом та Миколою Турківським...

Олександр Олійник

Листи читачів газети

Книги в Україну

Підтримавши Золоту акцію світового українства, спрямовану на порятунок і збереження старих українських друкованих видань у світових обшарах проживання українства, українська спільнота Торонто через харитативну організацію «Поміч Україні» (Іванна Березовська, Оксана Гайдук) переслала до Миргородської діаспорної бібліотеки імені Галини Король великий пакунок цінної національної літератури. Серед надісланих видань особливо значні: «Енциклопедія українознавства» (10 томів, під редакцією Володимира Кубійовича); «Історія України – Русі» (Микола Аркас); «Призабуті казки» (зібрання і опрацювання Ольги Мак); «Художнє життя на Україні в 16 – 18 століттях» (П. Жолтовський); «Каталог світової виставки українських мистців» (Торонто, 1982 р.); «Мистецтво. Альбом Михайлини Сабадаш»; «Організований голод в Україні 1932 – 33 рр.» (Микола Галій); добірка мовознавчих досліджень професора Л. П. Ковалю; перекладені на українську п'єси Фрідріха Шіллера; казки Романа Завладовича; «Буквар Івана Федорова»; твори українських письменників (Теодозій Осъмачка, Лев Шанковський, Докія Гуменна, Василь Голобородько, Олесь Гончар, Максим Рильський, Андрій Малишко, Микола Зеров, Віталій Коротич, Анатолій Свідзінський, Ганна Черинь, Олесь Бердник, Микола Руденко, Микола Бажан, Борис Антоненко-Давидович, Улас Самчук, Юрій Яновський, Іван Франко, Харитон Довгалюк, Петро Панч, Валер'ян Підмогильний, Ольга Кобилянська, Павло Загребельний, Іван Багряний, Юрій Липа, Михайло Ломецький).

Ми щиро вдячні землякам із Канади за шляхетну національну позицію і щирі стурбованість станом патріотичного виховання молоді в Україні.

Шановні земляки, ставайте фундаторами книжково-журнального фонду діаспорної бібліотеки імені легендарної української просвітянки — української емігрантки із Флориди Галини Король! Золота акція світового українства, спрямована на збереження духовної спадщини, триває.

Наша адреса: 37600, Україна, м. Миргород Полтавської обл., вул. Ведмедівка, 55. Тел.: (05355) 4-64-99, 093-66-23-844 ; e-mail: sag52@ukr.net

Анатолій САЗАНСЬКИЙ,
директор Діаспорної бібліотеки
ім. Галини Король, письменник
і дослідник української історії,
м. Миргород, Полтавщина

Що читають в «Інтермеццо»

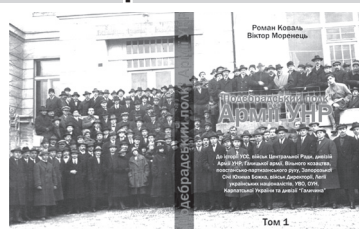
Енциклопедія визвольної боротьби: «Подєбрадський полк» Армії УНР

У серії «Видатні українці» вийшло нове видання Історичного клубу «Холодний Яр». Авторі — Роман Коваль і Віктор Моренець.

У першому томі енциклопедії вміщено 400 біографій воєнків регулярних та іррегулярних українських збройних формуцій І половини ХХ ст. — студентів і випускників Української господарської академії в Подєбрадах (Чехословаччина, 1922 – 1932) — і тих воїнів, які прагнули навчатися в Подєбрадській академії. Серед них було чимало українських письменників, художників, композиторів, музикантів, акторів, журналістів, редакторів, кооператорів, спортсменів, державних, громадських і театральних діячів.

Випускники академії гідно тримали марку українського інженера у Франції, Бельгії, ЧСР, Польщі, Німеччині, Африці, Китаї, США, Канаді, Південній Америці та Австралії.

До кінця 2016 року автори планують підготувати ще два томи енциклопедії.

Марина Левицька

«Різні домашні тварини: живі і мертві»

Найновіша книга Марини Левицької чудово змальовує життя лівих субкультур Британії: їхні життєві принципи, пріоритети, ілюзії та проблеми. Авторка тонко описала проблему зміни поколінь на тлі світових економічних і глобалізаційних процесів. Герої Левицької, як завжди, неймовірно живі та правдиві й спонукають до роздумів.

Ці та інші цікаві книги ви можете придбати в культурно-мис-

Поезія читачів газети

Олександр ШТАНЬ

ОБЖИНКИ

Що не сталося — було
Що не судилось —
Не збулось,
Не сталося...
Що мріялось,
За сенс життя
Було...
Безсонними ночами
Увижаючи,
Нічним жасмином пахло
І ціло...
Те, що терзало душу
І плекало,
Як дихання, солодким
Що було,
Та невлабанно звітрилось,
Розтало;
Примарою у простір
Відійшло...
Та як святиня —
В пам'яті зосталось,
До болю, що жаданим
Все ж було, —
Не кануло,
Не зникло,
Не пропало...
Хоч і не сталося,
Все ж таки —
Було...

«Все минає...»

Звітриє біль,
Замовкне стогін,
І просвітліє
На душі —
Уроки вивчені...
І слъози
Проллються світло
У тиші...

Тут слова безкорисні...

Широкое поле,
Вітраки крилаті...
Яскраве сонце,
Радість через край...
О, як я хочу
Крила розпластати,
Злетіти в небо...
Друже-вітре — грай!
Спорідненість чого?
Чи знати треба?
Солодке притягання
Кличе в Рай...
Я вільний від усього
І від себе...
Я вітром захиляюсь —
Зустрічай.

Воля

Мустангам не кують підкови.
Свобідні — в буйстві трав живуть...
Не знають примусу неволі,
На волі — як ковил пливають...
На них — веління непокори,
На спинах вершникам —
Не будь...

Згубність звичок

Звички нас гублять —
Буденні, прості —
Важко боротись з приємністю...
Ім потураєм,
І вдячні вони:
Ставлять нас поряд
З нікчемністю...

Ми — козаки!

«Степ та Воля —
Козацька доля —
Гей, козаки!»
З вітром літаймо,
Волі шукаймо —
На всі віки!

Душу — хранимо,
Дух — проявімо —
Гей, козаки!
Світ нам — палати,
Степ — наша хата —
Бог нам прости!

Ми невмиручі,
В Істині суцї —
Гей, козаки!
Воля крилата —
Богу посвята,
Ми — козаки!!!

Серед рабів

Серед рабів
Не можна бути вільним...
Хоч будеш ти моральним,
Хоч святим...
Раби зведуть тебе
До божевілля...
Ніколи ти не станеш їм
Своїм...

Книга «Вклоняємось доземно українському солдату»

У читальній залі обласної бібліотеки ім. В. Короленка відбулася презентація книги «Вклоняємось доземно українському солдату». Більше 50 примірників книги отримали в подарунок бібліотеки області. Це книга нарисів про українських військових. У книзі — фоторепортажі з передових позицій Донбасу. А ще — зворушливі листи від матерів, коханих, дітей.

«Усі військові викладаються на сто відсотків,

щоб перемогти в цій війні. Це документальна збірка про АТО», — сказав полковник Вадим Мисник, начальник регіонального медіа-центру Міністерства оборони України (Чернігів). Він запевнив, що скоро вийде книга про синів Чернігівщини, які захищають землю на Сході країни. Про фронтові будні розповів Віталій Кирилов — підполковник, начальник прес-служби Оперативного командування «Північ» (Чернігів).